

Výroční zpráva Hospodářské komory ČR za rok 2021 o poskytování informací podle zákona č. 106/1999 Sb. o svobodném přístupu k informacím, ve znění pozdějších předpisů

Přehled rok 2021

Počet podaných žádostí o informace	8
Počet vydaných rozhodnutí o odmítnutí/částečném odmítnutí žádosti	4, z toho 3 v téže věci
Počet podaných odvolání proti rozhodnutí	3 všechny v téže věci
Výčet poskytnutých výhradních licencí	0
Počet stížností podle § 16a	0
Přehled všech výdajů, které povinný subjekt vynaložil v souvislosti se soudními řízeními o právech a povinnostech podle tohoto zákona, a to včetně nákladů na své vlastní zaměstnance a nákladů na právní zastoupení	137 050,- Kč

Doplňující informace

Hospodářská komora České republiky (dále jen „HK ČR“) obdržela v průběhu roku 2021 celkem 8 žádostí o poskytnutí informací podle zákona č. 106/1999 Sb., o svobodném přístupu k informacím (dále také „InfZ“). V 6 případech žádosti o poskytnutí informace vyhověla a informace poskytla, ve dvou případech poskytla informaci částečnou a v těchto případech vydala i rozhodnutí o částečném odmítnutí žádosti. V jednom případě bylo žadatelem podáno odvolání a následovně HK ČR vydala opravné rozhodnutí o částečném odmítnutí, proti kterému se žadatel opět odvolal. Rozhodnutí HK ČR bylo zrušeno nadřízeným orgánem a vráceno k novému řízení. Tento případ není zatím ukončen.

Ve věci posouzení HK ČR jako povinného subjektu podle zákona č. 106/1999 Sb., o svobodném přístupu k informacím byla vydána dvě soudní rozhodnutí, jednak rozsudek Nejvyššího správního soudu, který zamítl kasační žalobu podanou HK ČR (č.j. 2 As 72/2020-46 ze dne 22. 4. 2021) a jednak usnesení Ústavního soudu o zamítnutí ústavní stížnosti (č.j. I ÚS 1667/21 ze dne 21. 12. 2021).

Z rozsudku NSS citujeme:

[45] Nejvyšší správní soud se i v nyní projednávané věci ztotožňuje s výše uvedenými právními názory, od nichž neshledal důvod se odchýlit. Má za to, že u stěžovatelky převažuje z hlediska jejího účelu i zákonem stanovené působnosti veřejný zájem. Aprobuje posouzení městského soudu vyslovené v napadeném rozsudku, že převažující soukromý zájem lze shledat pouze v poskytování poradenství vlastním členům a jejich propagaci, případně i předcházení obchodním sporům mezi nimi; nicméně i tyto činnosti mají bezprostřední návaznost na obecný veřejný účel stěžovatelky, jímž je podpora podnikatelských aktivit. V případě vydávání vyjádření a odborných stanovisek, řešení problémů zaměstnanosti, vystavování osvědčení v mezinárodním Stěžovatelka má samozřejmě pravdu, že existují i jiná sdružení či asociace podporující a chránící zájmy podnikatelů. Již se ovšem nelze ztotožnit s tím, že mezi nimi nemá nijak výjimečné či privilegované postavení, tedy že od nich není nikterak odlišná. Především, jak již bylo pojednáno výše, na rozdíl od ostatních subjektů byla zřízena zákonem, který stanoví její účel a působnost; jiná sdružení či asociace chránící obdobné zájmy vznikly ze své vůle, samy si stanovují škálu své činnosti a rozhodnutím svých vlastních orgánů mohou zaniknout – pouze existence stěžovatelky a jí poskytované „služby“ jsou tedy podnikatelům garantovány zákonem. Stejně tak nelze přehlédnout, že stěžovatelce (na rozdíl od jiných soukromoprávních subjektů) byl svěřen výkon určité části státní správy, např. vydávání tzv. karnetu ATA či provozování míst Czech POINT; tato skutečnost ji zásadně odlišuje od jiných subjektů. Stěžovatelka má pravdu také v tom, že za činnost ve veřejném zájmu lze jistě považovat i podporu mnoha dalších oblastí (ochranu zdraví či životního prostředí), což vykonává mnoho spolků, sdružení či asociací. To, zda jsou tyto subjekty veřejnými institucemi ve smyslu § 2 odst. 1 InfZ, je však závislé na jejich individuálním posouzení z hlediska testu dle nálezu Letiště Praha. Soud přitom předesílá, že pokud tyto nejsou zřízeny zákonem, mají formu soukromoprávních subjektů a stát nikterak nezasahuje do jejich činnosti (kreací jejich orgánů či prováděním kontroly nebo dohledu), nebudou splněna kritéria testu pod písm. a), b), c) ani d), protože je zřejmé, že toliko jejich veřejný účel nemůže postačovat pro jejich shledání povinnými subjekty dle InfZ. To však není případ stěžovatelky.

[48] Nejvyšší správní soud s ohledem na výše uvedené proto shledal, že u stěžovatelky převažuje její veřejný účel [kritérium e) je splněno].

[49] Výstupem provedeného, resp. přezkoumaného tzv. pětistupňového testu dílčích soukromoprávních či veřejnoprávních znaků je zjištění, že stěžovatelka v kritériích a), b), e) a částečně d) vykazuje znaky veřejné instituce, v případě kritéria c) a částečně d) nikoliv. Jelikož však nemusejí být všechna tato kritéria splněna kumulativně, nýbrž rozhoduje toliko převaha jednotlivých znaků, dospěl Nejvyšší správní soud k závěru, že stěžovatelka je veřejnou institucí ve smyslu § 2 odst. 1 InfZ, a tedy i povinným

subjektem dle tohoto zákona. Městský soud proto v napadeném rozsudku nikterak nepochybil, když na základě přesvědčivých a přezkoumatelně vyslovených argumentů dospěl k totožnému závěru.

Z usnesení ÚS citujeme:

Ústavní soud rovněž přezkoumal, že oba správní soudy náležitě respektovaly závěry obsažené v rozhodovací praxi Ústavního soudu k pojmu „veřejná instituce“ (např. nálezy sp. zn. I. ÚS 260/06, IV. ÚS 1146/16, II. ÚS 618/18 nebo usnesení sp. zn. I. ÚS 4158/18). Nejvyšší správní soud judikaturu Ústavního soudu obsáhle shrnul v odůvodnění napadeného rozhodnutí (část III. B, body 25-33) a provedl posouzení podle kritérií obsažených v nálezu sp. zn. I. ÚS 260/06 (část III. C, body 34-49). Ve shodě s názorem Nejvyššího správního soudu Ústavní soud nepovažuje argumentaci stěžovatelky prostřednictvím nálezu sp. zn. IV. ÚS 1146/16 za příléhavou, neboť se týkal výhradně obchodních společností. Rovněž tak závěr kasačního soudu, že pokud stěžovatelka nemá podle zákona č. 340/2015 Sb., o registru smluv (dále jen „zákon č. 340/2015 Sb.“) povinnost uveřejňovat smlouvy v registru smluv, neznamená to, že nemůže být veřejnou institucí podle § 2 odst. 1 informačního zákona, považuje Ústavní soud za dostatečně jasně a logicky odůvodněný. Z judikatury Ústavního soudu nevyplývá závěr, který se snaží dovodit stěžovatelka, totiž že by se informační povinnost stanovená v informačním zákoně a v zákoně č. 340/2015 Sb. měla vztahovat na stejný okruh povinných osob (např. nálezy sp. zn. Pl. ÚS 32/17, body 81 a 82).

Zpracoval: Odbor legislativy, práva a analýz, 7. 3. 2022